

Punkt af ikke ganske ringe Betydning. Det kan jo nemlig være tvivlsomt, om det overhovedet er forsvarligt i den Grad at forbyde Folk at arbejde ved at skabe flere Fridage, og altsaa et Spørgsmaal, om ikke hellere Valgdagen, hvis man af politiske Grunde, af Hensyn til den store Velgerbefolkning, vil bestemme Noget i denne Retning, bør henlægges til en Søndag, end at man skaber en ny Fridag. Jeg mener, at der virkelig ikke er Anledning til at komme ind paa disse Spørgsmaal her, og mener derfor, at hvis man overhovedet ønsker nogen Lov, saa bør man stemme mod dette Forslag og lade det Spørgsmaal hvile til en anden Leilighed. Den mener jeg kommer, naar man kommer til en ordentlig Revision af Valgloven. Dette Spørgsmaal vil da paatrænge sig af sig selv, hvorledes det saa end vil blive afgjort.

Mod Mindretallets andet Forslag maa jeg udtale mig ligesaa bestemt. Først maa jeg fremhæve Noget, som er Alle bekendt, men som ligger til Grund for min Betragtning, nemlig dette, at vi jo have en af Staten understøttet Folketirke. Dens Tærv er Lovgivningsmagten opfordret til at varetage, og det er blandt Andet sket ved den bestaaende Helligdagsanordning. Jeg maa nu først i formel Henseende sige, at det vilde være temmelig urigtigt at vedtage et Forslag som det under Nr. 9, uden at de kirkelige Autoriteter havde faaet Leilighed til at ytre sig paa nogenjomhelst Maade. Naar der er Tale om en saa dybt indgribende Forandring i eller i Virkeligheden en Ophævelse af Helligdagsloven paa dette Punkt, vilde næppe nogen Regering gaa med til den, uden at de kirkelige Autoriteter vare spurgt. Jeg erkjender, at det vilde være meget vanskeligt at faae deres Samtykke til en væsentlig Forandring paa dette Omraade, men jeg mener iøvrigt heller ikke, at det kan gaa an at vedtage et saadant Forslag, thi hvad vil man opnaa ved en Helligdagslov? For det Første dette at skaffe Fred paa Folketirkens Helligdage under Gudstjenesten, forsaavidt denne Fred er nødvendig for ikke at gribe forstyrrende ind i Gudstjenesten. Det er det Eine, men det er efter min Opfattelse ikke det Gnefte, Folketirken har Krav paa efter sin Stilling her i Landet; den har ogsaa Krav paa, at der ikke fra Lovgivningsmagtens Side opstilles en Konkurrence, og en særlig fristende Konkurrence, ved lokkende Forlystelser paa den Dag i Kirketiden. Det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) synes ikke om den Betragtning. (Brandes: So jeg synes, det er en udmærket Betragtning.) Naar man stiller sig paa Folketirkens

Standpunkt, saa er den vistnok fuldkommen berettiget, og derfor mener jeg, at det er ganske haabløst at faae et saadant Forslag gennemført enten nu eller senere. Jeg kommer nu til Forslaget Nr. 8, dette, som jeg vil betegne det, lille uskyldige Forslag, som jeg alligevel tror kunde gjøre nogen Nytte og gjøre adskillige Mennesker Glæde, men som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Ake Valgfreds (Scharling) ogsaa saa temmelig har taget Afstand fra. Jeg vil da tillade mig at sige Noget, der nærmest vedrører den ærede Ordfører, at jeg har i alt Fald ikke forstaaet det saaledes, at Motivet til dette Forslag væsentligt laa deri, at man havde givet en større Arbejdsfrihed. Jeg har i alt Fald for mit Vedkommende betragtet det som Anledning til Forslagets Fremkomst, at det betydelige, omfangsrige Forslag under Nr. 9 var fremsat fra anden Side. Det har for mig været Anledning til at tænke over, om der ikke kunde gjøres Noget, som var rigtigt og forsvarligt. Nu maa jeg med Hensyn til Forstaelsen af dette Forslag sige, at jeg og min Kollega i Udvalget, der hører til samme Side, kunne ikke være enige med den ærede Ordfører med Hensyn dertil. Den ærede Ordfører mener, at Bestemmelsen skulde opfattes saaledes, at Dispensationsretten skulde ventes at blive brugt af Justitsministeren i et saa udstrakt Omfang som mulig. Det har ikke været min Mening med Forslaget. Vor Mening har været, at det kun skulde bruges i enkelte, i alt Fald i ganske bestemt og stærkt begrænsede Kategorier af Tilfælde, og jeg vilde finde det meget naturligt, om det ligesom blev tilføjet, at det kun skulde bruges i enkelte Tilfælde, og skulde det støde paa Vanskeligheder, vilde jeg ikke have Noget imod, at man karakteriserede Tilfældenes Art, hvis det lod sig gjøre, hvad der dog vist ikke vilde være saa let. Hvad man nærmest har havt for Øie, er, at for det Første den offentlige Velgjørenhed ad denne Vej kan komme til Udøvelse. Naar Musikere eller Skuespillere i et eller andet menneskehjærtlig Diemed — jeg skal minde om en Sag, som foreligger i Diebliffet, en stor Illukke, som berører hele Nationen, Dampskibet Sørlys Forlis — skulde faae i Sinds at give en Forestilling i det nævnte Tilfælde for at understøtte de Forsulffedes Efterladte, ser jeg ikke, at det i fjærneste Maade vilde være ukristeligt eller ukirkeleg, om der blev givet dem Tilladelse til at give en Forestilling for Kl. 4 om Søndagen. Der er nemlig den praktiske Grund til at gjøre en Undtagelse her, at Theatrene, som skulle give deres Forestillinger Kl. 7, ikke kunne afstaa